

ע"פ 58308/06/19 - מוחמד אבו ע'אנם נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 58308-06-19 אבו ע'אנם נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90509052776

לפני כבוד השופטת גילת שלו
המערער:
מוחמד אבו ע'אנם
ע"י עו"ד עלא קישאווי ועו"ד גיל אביטל
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

לפניי ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה באשדוד (כב' השופטת הבכירה רבקה שורץ), מיום 13.6.19, במסגרתה נדחתה בקשת המערער להארכת המועד להשפט, בגין דוח בו יוחסה לו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר, מיום 18.6.17.

לטענת ב"כ המערער, המערער כלל לא קיבל את הודעת תשלום הקנס, גילה על קיומה באיחור, ומיד משנודע לו עליה, פנה לבית המשפט בבקשה להארכת המועד להשפט; כאשר אישור המסירה שהוצג לעיון בית המשפט, אינו עונה על התנאים הקבועים בחוק ובפסיקה, שכן הוא חסר פרטים מהותיים, וכל שנרשם בו הוא שדבר הדואר "לא נדרש". עוד ציין, כי המערער כופר בביצוע העבירה, וכי יש לו "טענות הגנה בעלות סיכויים טובים".

בית המשפט קמא קבע, כי מאחר שהדוח נשלח בדואר לכתובתו הרשומה של המערער וחזר בציון "לא נדרש", קמה חזקת המסירה לפי תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, ואין בטענות לגבי חסרים באישור המסירה כדי להפריך את החזקה; כי משלא הוגשה בקשה להשפט במועד, רואים במערער כמי שהודה, הורשע ונגזר דינו, זה מכבר; כי אין בבקשה כדי להניח את הדעת בדבר השיהוי הרב, של כשנתיים, בהגשת הבקשה; וכי לא נטענו טענות הגנה שיש בהן כדי להניע את ההליך הפלילי מחדש.

במסגרת הדיון שהתקיים בפניי, הדגיש ב"כ המערער, כי עיקר טענותיו מתמקדות באי תקינותו של אישור המסירה, שכן חסרים בו פרטים רבים, כגון מספר ת"ז, פרטי המוסר, תאריך, או סימון באחת הרובריקות בנוגע לתוצאות המסירה; כך שלטעמו לא ניתן להסתמך על אישור המסירה, הוא לא עומד בקריטריונים שנקבעו בתקנות, ולא ניתן לקבוע כי קמה בעטיו חזקת המסירה. לטעמו, עיוות הדין למערער חל עקב דרישה שקיבל ממוסד הרישוי לבצע תאוריה מחדש בגלל הדוח, למרות שעברו התעבורתי אינו מכביד, כאשר בשנתיים שחלפו הוא לא קיבל כל הודעה לגבי הדוח ממוסד הרישוי או מהמרכז לגביית קנסות. על כן, עתר הסנגור להארכת המועד להשפט, ולו בכפוף להטלת הוצאות, והצהיר כי

המערער לא יטען להתיישנות העבירה, לו תתקבל בקשתו.

לאור הערות בית המשפט, הגיש הסנגור לאחר הדיון, הודעה על התליית רשיון נהיגה מיום 6.5.19, שקיבל המערער ממשדד הרישוי; ולטענתו רק בעקבות קבלת מכתב זה, גילה המערער דבר קיומו של הדוח, ופעל ללא דיחוי להגשת הבקשה לבית המשפט.

ב"כ המשיבה עתר לדחיית הערעור ולהותרת החלטת בית המשפט על כנה; הפנה לפסיקה בנוגע לחזקת המסירה, גם כאשר דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש"; הפנה לטענות הסותרות בנוגע לדרך בה נודע למערער על קיומו של הדוח; טען כי ההודעה על התליית רשיון מבססת גם היא את המסקנה שחל שיהיו רב בהגשת הבקשה; והפנה לכך שלא נטענה כל טענת הגנה המצדיקה דיון מחדש.

לאחר שעיינתי בהודעת הערעור על נספחיה ובתיק בית המשפט קמא, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי דין הערעור להדחות.

על אדם המבקש להתיר לו להגיש בקשה להשפט בגין עבירת קנס, בחלוף המועדים הנקובים בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, להראות כי הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שאינן תלויות בו, ושהיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה, או כי ייגרם לו עיוות דין כתוצאה מדחיית בקשתו. אני סבורה, כי בענייננו לא התקיים אף אחד מהתנאים האמורים.

הבקשה הוגשה בחלוף כמעט שנתיים ממועד משלוח הדוח בדואר רשום לכתובתו הרשומה של המערער. בהקשר זה נקבע בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 (להלן - התקנות), כדלקמן:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

תקנה זו מיוחדת לעבירות הקנס ולעבירות התעבורה עליהן חל סעיף 239א לחסד"פ, והיא נועדה להקל על המדינה בהוכחת המצאת דבר הדואר, כך שדי בהוכחת משלוח הדואר לכתובת הרשומה ובחלוף 15 יום ממועד זה, כדי ליצור חזקה של המצאתו כדין, ולהעביר את הנטל לסתור אותה אל הנמען. על כן, בענייננו אין תחולה או רלוונטיות לקריטריונים שנקבעו בתקנות לגבי המצאת מסמכים (סימן ו' לתקנות), או לנוהל אישורי מסירה של רשות האכיפה והגביה, שצורף להודעת הערעור (לדיון מקיף וממצה בנושא חזקת המסירה, ראו עפ"ת (חיפה) 36580-03-19 **פרידמן נ' מדינת ישראל** (1.5.19)).

אישור המסירה שהוגש לתיק, עליו נכתב כי הוא "לא נדרש", מהווה אישור על שליחת הדוח בדואר רשום לכתובתו הרשומה של המערער (ראו מספר הדואר הרשום ומספר הדוח המוטבעים הן על אישור המסירה והן על הודעת תשלום הקנס), ודי בכך כדי להקים את חזקת המסירה.

אין ספק כי אישור המסירה בענייננו לא מולא באופן מיטבי, שכן לא מולאו בו כל הפרטים, אך אין בעניין זה כשלעצמו כדי להפריך את חזקת המסירה (ראו בהקשר זה רע"פ 2340/15 **קליין נ' מדינת ישראל** (18.5.16) ורע"פ 5258/14 **סמימי נ' מדינת ישראל** (3.8.14)).

בענייננו, מעבר לטענות בדבר החסרים באישור המסירה, המערער לא עשה כל נסיון להפריך את חזקת המסירה, ולהוכיח שלא קיבל את הדוח מסיבות שאינן תלויות בו; ולהיפך, המערער עצמו אינו בטוח בטענה זו, אלא טען בתצהירו (ובבקשה להארכת מועד שהגיש לבית המשפט קמא) כי "למיטב זכרונו" הוא לא קיבל את הדוח לכתובתו.

יתרה מכך, המערער לא מסר הסבר סביר ואמין לשיהוי הרב שחל בהגשת הבקשה, ובעניין זה מסר מספר הסברים סותרים: בתצהיר שהוגש לבית המשפט קמא ציין, כי נודע לו על הדוח "**באופן אקראי בעת פנייתי למשרד הרישוי**"; בהודעת הערעור ציין בא כוחו, כי המערער גילה על קיומו של הדוח רק לאחר שקיבל דרישה לתשלום חוב בתוספת ריבית ופיגורים, מהמרכז לגביית קנסות (סעיף 7 ו-12 להודעה, לגביהם נטען בדיון כי מדובר בטעות), מסמך אשר לא צורף להודעת הערעור; ואילו המסמך שהוגש לאחר הדיון, לאור הערות בית המשפט, הוא הודעה על התליית רשיון נהיגה שקיבל המערער ממשרד הרישוי (ללא פירוט הדוחות בגין הותלה הרשיון), הסותר טענתו בתצהיר כי ערך בדיקה אקראית מול משרד הרישוי.

זאת ועוד, מההודעה על התליית הרשיון עולה, כי תחילה הוטלו על המערער אמצעי תיקון בשל צבירת נקודות, הוא זומן לבצעם, אך לא עשה כן, ובחלוף חצי שנה הוחלט על התליית הרשיון. משמע, כי המערער קיבל כחצי שנה קודם להודעה זו, לפחות הודעה אחת ממשרד הרישוי, ולמרות זאת לא פעל לברר את פשר הטלת אמצעי התיקון, ולא הגיש בקשה להשפט בגין הדוח.

מכל האמור עולה, כי המערער לא הסביר את השיהוי הרב שחל בהגשת הבקשה, ודי היה בכך כדי לדחותה.

אשר לטענה כי ייגרם למערער עיוות דין כתוצאה מדחיית בקשתו, כאמור, נטען בהודעת הערעור באופן עמום בלבד כי המערער כופר בביצוע העבירה וכי יש לו טענות הגנה טובות, מבלי לפרט את טענותיו, או לבססן בתצהיר; בבקשה שהוגשה לבית המשפט קמא, נטען בנוסף, כי יש קושי בהותרת ההרשעה על כנה מאחר שמדובר בדוח על פי תיעוד מצלמת א3, שאמינותה מוטלת בספק, לאור פסק הדין של בית המשפט לתעבורה בעכו; ובדיון שהתקיים בפניי, נטען כי עיוות הדין נובע מהסנקציה שהוטלה על המערער ע"י משרד הרישוי בשל הדוח.

טענותיו אלו של המערער, אינן עומדות בקריטריונים שנקבעו בפסיקה להוכחת עיוות דין. נקבע לא אחת, כי בשלב זה יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, הנתמכים במסמכים ובראיות, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, ולא די בכפירה כללית, בטענה סתמית לחפות, או בטענות בדבר חומרת העונש (ראו רע"פ 8427/17 **סאלם ואח' נ' מדינת ישראל** (25.3.18)). עוד נקבע, כי אין בטענה באשר לאמינות מצלמות א3, לאור פסק הדין של בית המשפט לתעבורה בעכו, כדי להקים חשש לעיוות דין (ראו ע"פ 2983/19 **פחמאוי נ' מדינת ישראל** (18.6.19), רע"פ 1771/19 **עבודי ואח' נ' מדינת ישראל** (11.7.19), ורע"פ 4623/19 **יובל שובר נ' מדינת ישראל** (21.7.19)).

נוכח כל האמור, הערעור נדחה.

המזכירות תעביר העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"ו תמוז תשע"ט, 29 יולי 2019, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת